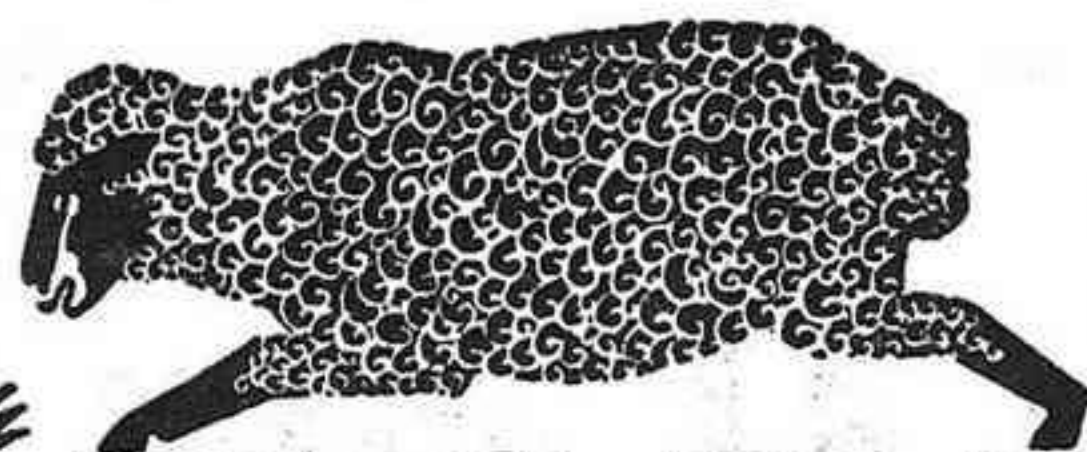

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

La República no està en perill...

...Els que perillen són els republicans

Any III - Núm. 128

Barcelona, 29 de novembre de 1933

Preu: 20 cèntims

Per un atzar hem pogut fotografar les quatre candidates a regidor que presentarà la Lliga en les properes eleccions. Són aquestes. No es pot negar que el sexe feble està ben representat a l'Ajuntament.

(Es una foto BE NEGRE)

FALSES ESPERANCES!

Cambó i Gil Robles confien en el triomf de les esquerres

Havent llegit a la premsa diària, sempre tan àvida de notícies sensacionals i estranyes, i sovint inexactes, les declaracions atribuïdes als senyors Cambó i Gil Robles després de la victòria de les dretes, sospitàrem tot seguit que es tractaria d'una d'aquelles informacions que els directors guarden curiosament al calaix per a publicar-les a l'estiu quan no passa res i fa massa calor per a prendre's la molèstia de donar-se de baixa. Considerant, però, que la cosa era massa seriosa perquè hom pogués prendre-se-la tan lleugerament, decidírem informar-nos de primera mà i, per aconseguir-ho, anar a trobar les dues esmentades personalitats.

nyar, però hauríem volgut guanyar més aviat perdent. El poble no està prou preparat perquè se'l governi bé, i és per això que agraiem a l'Esquerra que, si nosaltres guanyem també les municipals, vulgui amablement governar per nosaltres. Nosaltres ja en tenim prou amb guanyar, amb saber que el poble està per nosaltres; i com que a l'Esquerra el que li agrada és governar, em sembla que ens entendrem fàcilment.

—Així, direm això al diari?
—Sí, però sigui breu.

Unes declaracions de don Gil

—Ja ha llegit el que diuen els diaris que vostè ha dit?
—Estoy indignado y todo es obra de los socialistas. Yo no dije eso, ni mucho menos. Nosotros ganamos las elecciones y hemos de gobernar, qué duda tiene. Pero no queremos, y esto ya es otra cosa. Las derechas han triunfado, pero no es la hora de las derechas; así, será preciso que gobiernen las izquierdas porque nosotros lo mandamos. Y ¡ay si no gobiernan como nosotros mandemos!

—Què faran?
—Pues diremos que gobiernan contra la voluntad de la opinión. Eso es. Y nadie podrá decir que no tengamos toda la razón. ¿Está claro?

—Així, pobre Lerroux!
—¿Lerroux? Pero ¿no le he dicho que no es todavía la hora de las derechas?

—Aleshores, qui?
—Azaña, hombre, Azaña. Y las Cortes serán constituyentes. Ya ve, pues, que nada de lo que dice la prensa es cierto.

ESCRUTINA QUE ESCRUTINARÀS!

La Junta del Cens bat el rècord mundial de resistència en local tancat i sense orquestra

La irrupció sobtada, per bé que prevista, del vot femení a les urnes electorals ha portat una perturbació insospitada i imprevista en la vida tranquil·la i reposada dels individus de la Junta del Cens. Degut a la intervenció femenina aquesta benemèrita entitat esportiva ha vist augmentat el temps de les seves proves, que s'ha convertit, de fix que era, en indefinit.

Evidentment el joc ha guanyat així en interès, ja que era molt difícil, amb el curt termini que les regles antigues li assignaven, de dilluns a dijous, poder portar a cap en aquests quatre rounds les eliminatòries necessàries per determinar el vencedor. En canvi ara, amb la duració indefinida del matx es

carenen de treure els primers eliminats, que foren també rebuts amb aplaudiments.

A la sala de l'escrutini

Mentrestant, a la sala de l'escrutini ningú no es desaminava. A mesura que el campionat avançava i fins a les 40 hores semblava que tothom estigués tan fresc. Els senyors Josep A. (Ah) Trabal i Tries de Bes eren dels més frescos.

A les 40 hores, però, els representants de la Lliga varen guanyar visiblement terreny, i el senyor Tauler començà de perdre'n. No obstant, encara tingué esma de comunicar a La Humanitat que havien guanyat.

fou que no ho diguessin als escamots, la Junta del Cens es reüní per a prendre acords.

En aquesta reunió el senyor Anguera exposà la situació. Era immoral que s'hagués de recórrer a aquests procediments per poder proclamar els elegits pel poble. Avui amb palletes se'n havien sortit. Qui no diu, però, que una altra vegada no s'ho fessin a les xapes, a la morra o a pinyes?

Calia, doncs, que s'estudiés un procediment honest i just que evités la intervenció de l'atzar i, per tant, de les trampes.

I, com que tots estaven convençuts que, en parlar així el senyor Anguera de Sojo tenia la solució: tots l'esperaren i ell la va donar.

—Senyor president: el seu fill telefona que ja ha entrat a la quinta.
—Quin fill?
—El que va fer la primera comunió el dia de les eleccions.

van produint les eliminatòries d'una manera normal i ben visible fins per aquells aficionats no familiaritzats amb l'esport.

El primer campionat d'aquest any ha mostrat una notable resistència en els jugadors; el joc ha estat viu i interessantíssim i les traveses fortes. El Palau de Justícia, on tenien lloc les proves, es veia constantment voltat d'un públic interessat en els resultats finals, però que no despreciava pas els detalls de la lluita.

L'esperit dels aficionats fou sempre optimista: «Ellos han escritado 70 horas», «Ellos han escritado 80 horas», els aplaudiments més entusiàstics els acollien perquè denotaven que els contendents aguantaven fort. A les 90 hores comen-

En arribar a les 104 hores, el senyor Anguera de Sojo, que actuava d'àrbitre, ordenà un descans i declarà que el campionat no podia continuar perquè els escrutadors, degut a l'excés de fatiga, ja no tenien la mirada escrutadora que calia per escrutar, i en aquelles condicions no es podia fer l'escrutini. Que s'ho fessin a palletes o bé a cara o creu, i que una altra vegada es faria la cosa amb més calma.

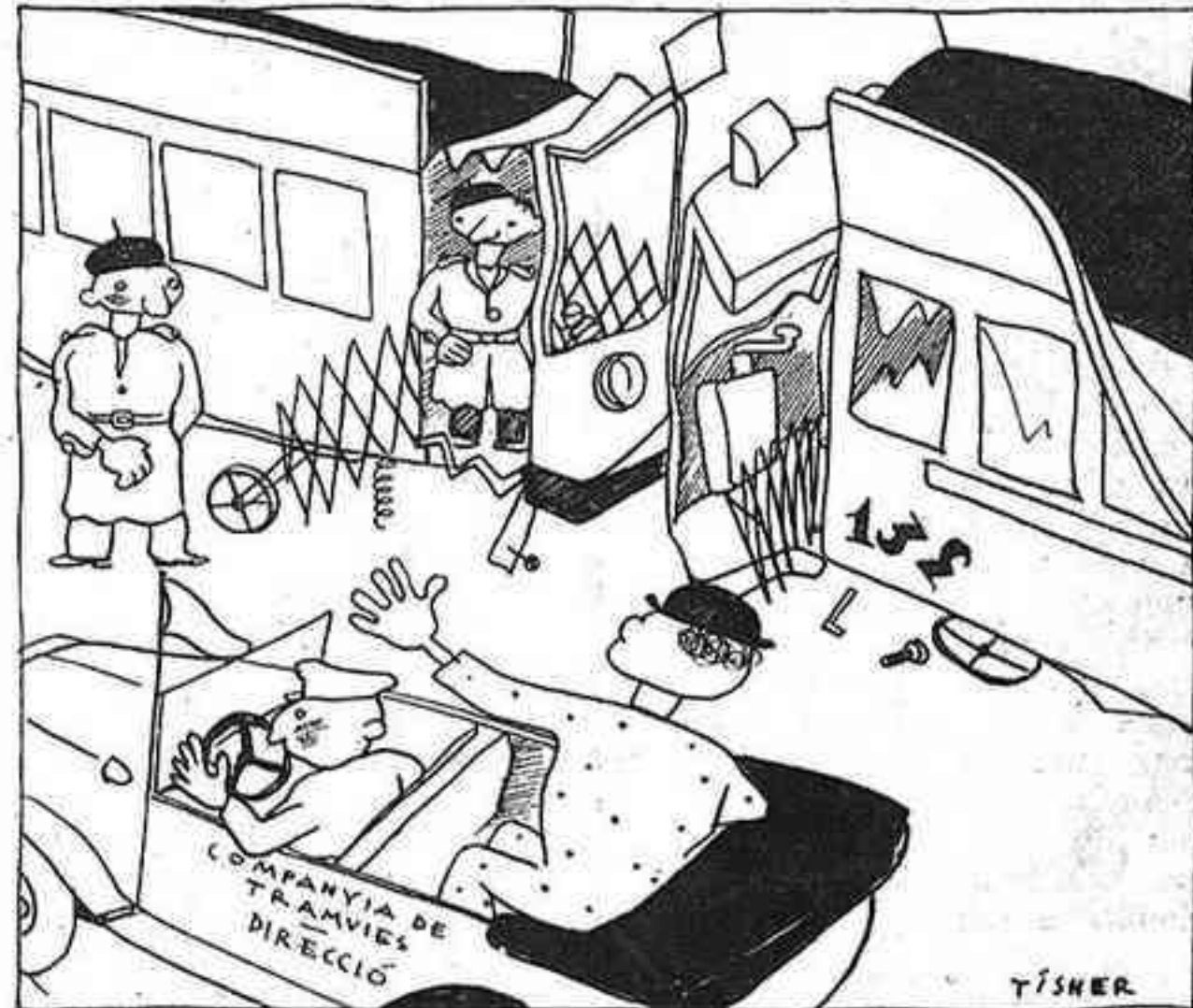
Tot seguit, reconegué la veritat de les paraules de l'àrbitre i tenint en compte que, en realitat tots guanyaven quan només podien guanyar uns, s'ho feren a palletes candidat per candidat, i feta la cosa guanyaren els que han guanyat.

Una decisió racional

Acabat l'escrutini i acceptat per tothom el resultat, només amb una condició per part de l'Esquerra i

Nosaltres la resumirem suprimint les pauses:

—La solució és senzilla: Nosaltres, per escrutar, necessitem el nostre temps. L'escrutini és una feina seriosa, delicada, legal i permanent que no pot tenir un termini marcat per endavant. Ha de durar el que duri sense entrebanes, presses ni dilacions, però per això cal temps. Es per això que jo proposo que l'escrutini actual, perquè ja s'ha fet, serveixi per als diputats; però el del dia 17 de desembre, en comptes de servir per proclamar regidors, servirà per proclamar diputats del Parlament de Catalunya, i quan es facin eleccions pel Parlament, de l'escrutini en sortiran els regidors. D'aquesta manera podem escrutar amb tota minuciositat i, si hi ha algun dubte, els nostres descendents podran cercar les actes perdudes a l'Arxiu de la Corona d'Aragó.

El director dels tramvies, als scamots.—Voleu dir que no seria millor que féssiu la revolució social?...

GENT DE LA CASA

La resurrecció d'en Pociello Forradellas

TEXTOS

El dia 19 de gener de 1932, La Noche publicava amb el següent títol:

«La policía realizó una inspección en dos entidades de crédito, procediendo a la detención de algunos de los consejeros y de un abogado que actuaba como asesor.»

una notícia en la qual explicava de quina manera es treuen els diners als incautes, però no donava el nom, ni de les entitats, ni dels detinguts. Només deia que:

«Los detenidos, que ascienden a cincuenta, fueron puestos a disposición del Jurgado de guardia como supuestos autores de un delito de estafa.»

Según el examen realizado por los agentes en los libros de las entidades en cuestión, en una de éstas, en un solo mes, ingresaron veinte mil pesetas en pólizas.»

El Diluvio, del mateix dia, i altres diaris, eren més clars. Les societats eren la «Sociedad Española de Crédito», instal·lada a l'entresol de la Ronda de la Universitat, 35. L'altra no interessa per ara.

Què feien aquestes societats? Pagant una pòlissa que variava de 50 a 2.000 pessetes deixaven diners. Però calia firmar un document en el que, com qui res, els comerciants —això anava dirigit als comerciants per pagar lletres, factures, etc.—, es comprometien a pagar la quota durant deu anys, deu.

Venien els informes, no corresponien al préstec demanat, i calia pagar durant un temps determinat la pòlissa subscrita.

I després de dir també El Diluvio que, els ingressos arribaven a pujar fins a 20.000 pessetes mensuals, dona noms dels cinc detinguts, que eren:

Joaquim Fuster, que figurava com a president del Consell d'Administració, sense sou; Joan Blasco, com a conseller delegat i gerent, amb 1.200 pessetes mensuals de sou; Miquel Quintana i Canela, conseller delegat també, amb 1.000 pessetes; Josep Maria Lozoya, interventor, amb 900 pessetes; i Rosend Soter, secretari, amb 800.

La Vanguardia, durant el període electoral, sota el títol «¡Por Cataluña! ¡Por España! ¡Por la paz y el trabajo!»

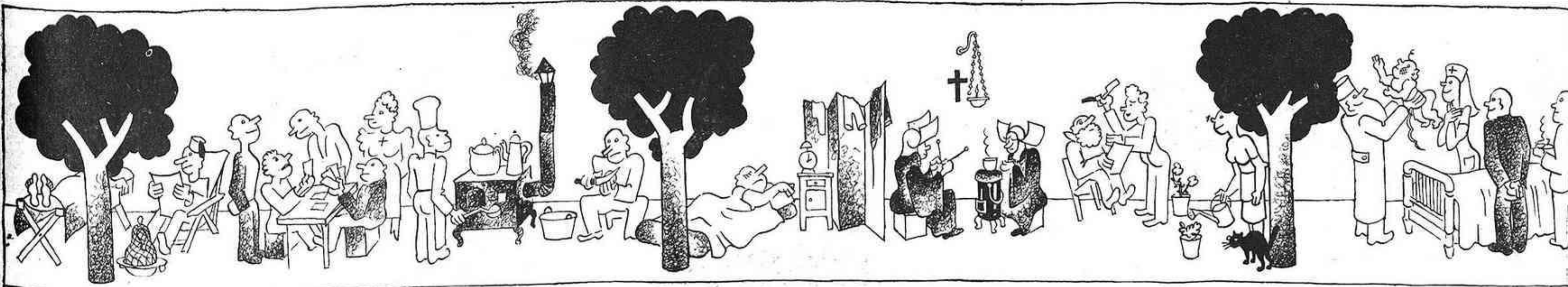
Ensenyar l'orella

Dimarts passat La Humanitat, que a hores d'ara encara no ha acabat de pair la derrota de la candidatura dels humils, s'esbrava en uns horribles marramaus que han durat tota la setmana —i el que duraran, si Déu vol!— Els marramaus del dimarts esmentat acabaven així:

Vam crear una Llei i una Constitució. No consentirem ni que ens siguin escamotejades ni que siguin rectificades. Per a evitar-ho farem el que calgui. Encara que sigui la nostra vida!

Senyor Massip: una mica de vigilància no hi seria de més per aquests pobres escriptores! Digues-los que dissimulin. Ja se l'hi faran la vida, si tan els cal, per defensar el que sigui, però que no ho diguin tan clar, que el pobble s'alarmi.

I apart d'això. Vol dir que no se l'hi fan, fa ja bastanta estona?

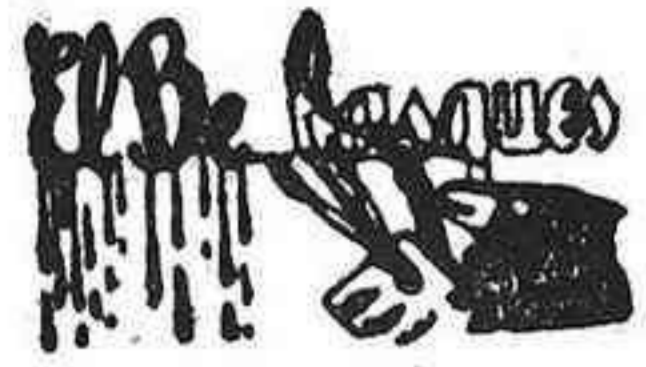

La cua del carrer de Casp en les properes eleccions

Votad la candidatura republicano-radical, hi havia, a l'esquerra, la candidatura per Barcelona (Ciutat) i a la dreta la per Barcelona (Circumscripció). I en aquesta, entre altres, un nom:

Joaquín Fuster Siró.

Es possible que, no havent sortit diputat, el presentin regidor. I fins és possible que surti, amb l'ajut de l'Esquerra o de la Lliga, si Déu ho vol.

En Fenosa celebra ara la seva exposició a la Sala Parés. No en parlarem, però; li hem donat tants disgustos abans de fer-la, pobre xicot!, que hem decidit no dir-ne res. Ens hem cobrat a la bestreta.

En Rafael Benet simultaneja amb en Fenosa la seva exposició, també a la Sala Parés. En Benet ens dona a conèixer, avui com ahir i com abans d'ahir, el seu atreviment amb tota mena d'assumptes i la gran seguretat que té en les seves crítiques per parlar dels seus nombrosos i admirables coneguts d'estiu, que, segons ens explica, són del bo i millor de cada casa. Tots els ximples d'Europa i alguns que no ho són del tot. Ara no sabem si ximples o d'Europa.

El senyor Dar Drius Vilàs exhibeix el seu bon cor i el seu entusiasme pel paisatge pireneic en una exposició que té oberta a la Pinacoteca. Com a bon soci de Sant Lluç, ha obtingut del senyor Bisbe la concessió de cinquanta dies d'indulgència a tots els visitants de l'exposició. Quant als adquirents de quadros, els són fetes condicions especials, de les quals hom dona compte a cal Bisbe i a l'administració de «La Pinacoteca».

El senyor Esteve Batlle prega a totes les senyores que assistiren a «la batalla del carrer de Casp» que li facilitin alguna fotografia de llur efígie per tal de permetre-li pintar un formós quadro històric per l'estiu d'aquell que el cobrirà de glòria representant el 14 d'abril. L'home, és clar, vol agrair-se a cal Bisbe i a l'administració de «La Pinacoteca».

SALA PARÉS
Avui i dies següents: Exposició de Pintura de RAFAEL BENET

D'Escultura de APEL'LES FENOSA

LA BORSA
LA VIDA

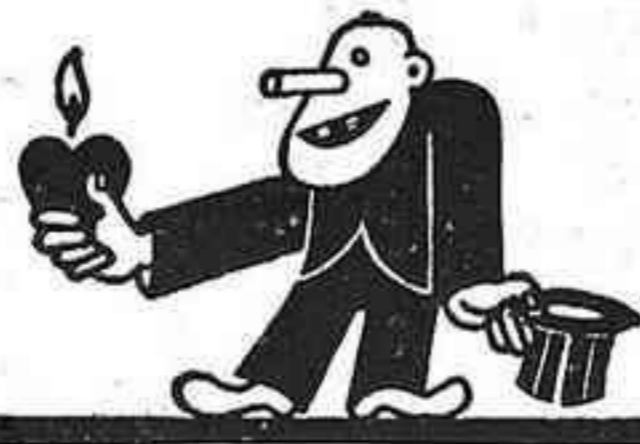
COTITZACIONS
Anònima de votants (oficial) 363.166
Escrutiny, 6 dies 10 h. 20 m. 30 s.
Tramvies de Barcelona,
S. A. (a la reserva), 250
Lliga (Catalana), 14 a 5
Lliga (Futbolística), 10 a 2

Poca animació a Borsa. D'una banda l'excessiva massa de Tramvies de Barcelona, S. A. que ha passat a la reserva, el que fa raríssimes en el mercat les ofertes d'aquest paper, i, d'altra, la lentitud amb què s'ha anat col·locant l'emissió de l'Anònima de Votants, havent aconseguit per fi aquesta societat un bon balanç i un precís quòrum, queda estabilitzada, de retop, la situació dels Lliga (Catalana), que han tancat definitivament l'empresari electoral a 14 a 5.

A una taula ben proveïda no hi pot faltar
XAMPANY LAVERNOYA
CAVES J. RAVENTOS ■ SANT SADURNI DE NOYA

AGENCIA DE TRANSPORTS
Facturacions diàries a petita i gran velocitat
Carmel Manresa
BARCELONA
ENRIC GRANADOS, 20 TELEFON 74512

amb el cor a la mà

L'EVIDENCIA D'UNA VIDENCIA

Temps enrra a La humanitat hi havia un redactor, antic «barman», per més senyes, que ja deia que això de l'Esquerra vindria que s'acabaria. Tot era dir: —Tot ve que s'acaba. Això no pot durar i, és una llàstima. Pensar que tot això s'harà de desfer. Entendrit, es mirava els mobles de la Redacció, tot recordant-se que aquells dies estava «muntant pis». I, fou així que avençant-se als esdeveniments, volgué enriquir el mobiliari de la seva llar amb una escupidera que s'emportà del rebedor de La Humanitat i dos peixos del sortidor del pati del mateix principal que ocupa el diari de l'Esquerra. Reançà el seu pla per etapes: el primer dia l'escupidera embolicada amb dos diaris — naturalment de la pròpia casa — i el segon dia, els dos peixos dins un vas. Emul modest d'en Grau Jassans!

ORDRES SON ORDRES

La presència del senyor Macià al Liceu el dia de la inauguració oficial de la temporada, fou acompanyada amb aplaudiments. Quan aquests van apaiagar-se algú intentà emetre el so característic del peix en ésser fregit. El públic reaccionà i hi hagué mant lligaire que aplaudí dempeus. Es deia insistentment que el senyor Cambó havia fet circular ordres en aquest sentit. Després encara hi haurà qui dubti de la disciplina de la Lliga!

AL LICEU

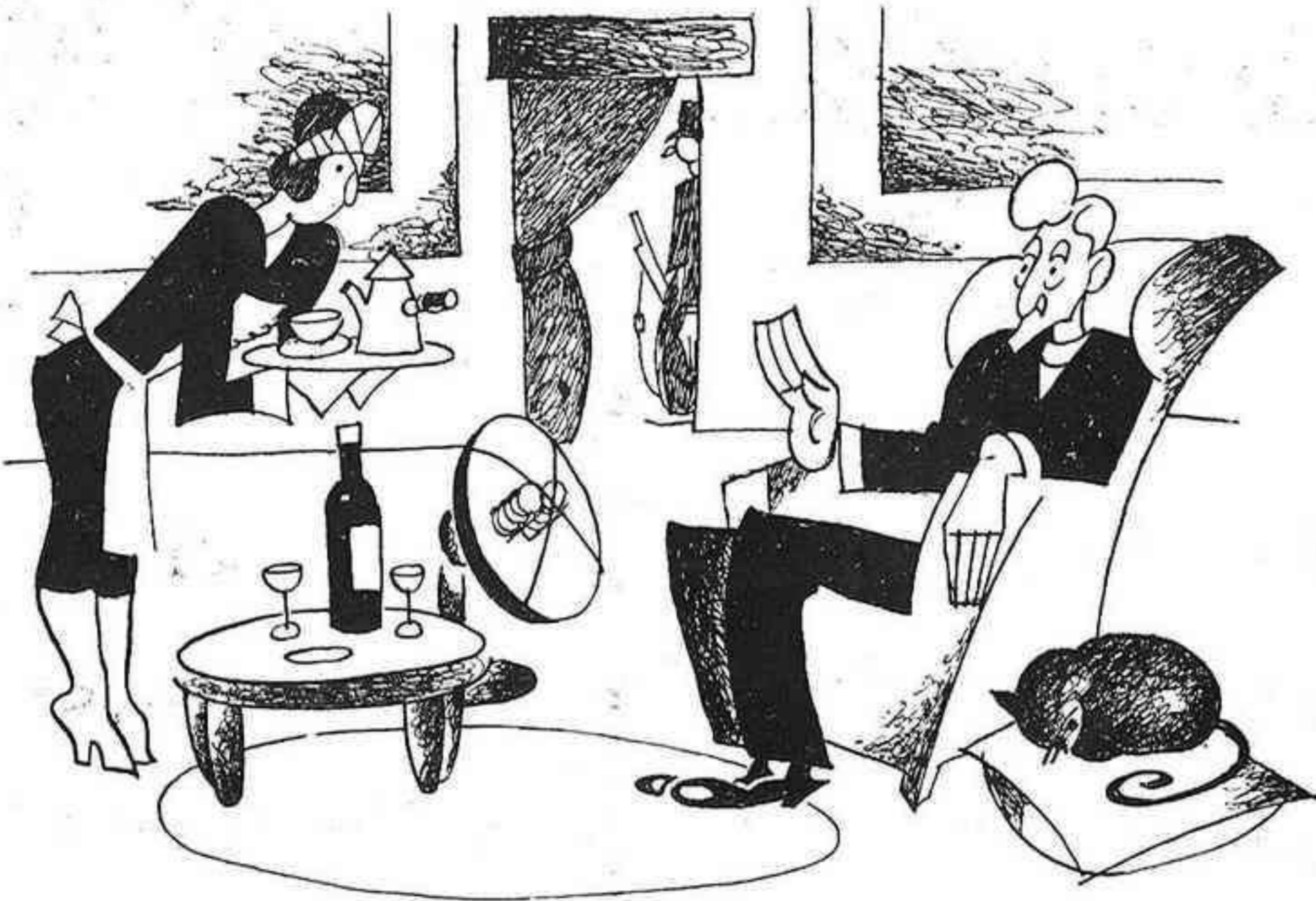
—I això què és, noi?
—Ai!... La vida breve.

LES GALLINES ROBADES I L'ESTATUT

Aquesta informació la vàrem començar ja fa a la vora d'un mes al «Hollywood». Un amic nostre, delegat a la Comissió de Traspasos d'Ordre Públic, amb l'excusa de pasturar un Coronel de Seguretat i al senyor Valdivia de la Direcció General de Madrid, pasturava la Raquel, la Flora i les trenta-dues «Hermanas» Gil. Era quan la Comissió de Traspasos treballava a Barcelona i el nostre amic era pont de la Generalitat. Allò no era pas la Comissió de Traspasos. Era, tal com deien els madrilenys, la Comissió de Traspasos. I traspasos, en castellà, vol dir canviar el vi de lloc.

A Madrid la vida va ésser tota una altra. Els nostres delegats feien bondat perquè al Ministeri els hi posaren dos agents a la seva disposició. I els agents no els deixaven respirar. Quan volien fer una innocent copeta d'aperitiu, els agents es presentaven i els obligaven a demanar aigua mineral.

Però el bo va ésser el dia que, com a comiat, el nostre amic va oferir un sopar al senyor Governador General, al Cap de Policia, al Valdivia i al coronel de Seguretat. La dona del nostre amic plorava a llàgrima viva. Ar-

REFLEXIONS

—Té!, i ara véis i fes la revolució social...

Ara ja han guanyat les dretes!

Si no hi ha drets ni raons per aquesta ximple vaga tramviària, i els lirons dels ciutadans, en talons i mitges soles, llur paga despenen com bons minyons fills de Sant Lluís Gonçaga, i en taxis i altres cosetes es queden sense ni un clau... tot sigui per a la pau, ara ja han guanyat les dretes!

Si la Fai se'ns menja vius i ens fa ballar amb la més lletja tant si plores com si rius i ja ens toca els voravins tant, que pativem del fetge, i les bombes fan llurs nius en tot recó i tota esclata, en baguls, sacs i maletes, creieu-me a mi, no hi penseu... distragueu-vos i aguanteu: ara ja han guanyat les dretes!

Si els atracaments ja són nostre pa de cada dia i avui el senyor Ramon és qui rep i, com hi ha món, demà rep donya Maria, i a hores d'ara ja són en petita mmoreia aquells a qui les pessetes no el han afaitat encara... somriu i feu gatzara; ara ja han guanyat les dretes!

Si tot va pel pedregal i s'aguanta len-len i s'espera atrapa el morral en Milianu l'immortal per engolir un bon tiberi i en Lerroux és l'ideal

per a formar ministeri, suqueu-hi tots vi amb galetes, melindros amb xocolata... el pervindre és d'or i plata; ara ja han guanyat les dretes!

Si Don Joan des de Paris la tornada ja es prepara, i quan tot li rutlli llis, com cal a un hom de panis, als governs farà de pare i dominarà al país un altre donant la cara; botxins i estracordetes ens faran ben bé la llesca... però nosaltres rem gresca; ara ja han guanyat les dretes!

Si de l'amor les vestals de bell aire i de pell fina els veuen passar massa alts i ja són sols els fanals allò que les illumina i, pobretes! sense rals, sols pensen en la morfina, els direu quatre amoretes i com somriuven veureu si amb traça les hi expliqueu: ara ja han guanyat les dretes!

Si el Sanjurjo tot content ja veu com brilla l'aurora, no la Bertrana, s'entén sinó aquella resplendent, la seva alliberadora que el tornarà entre la gent que l'estima i que l'enyora, i s'empassa tres copetes de vi bo i encén un «puro»... ple de goig jo ací m'aturo; ara ja han guanyat les dretes!

riben les autoritats i el més calent era a l'aiguera.

—Ens han robat les gallines! I en efecte. A l'hora de la veritat, algú havia buidat el galliner de la casa de l'hoste. Adéu capons!, i adéu sopar!

Corrent telefonaren a la Casa Baldrà de Sant Andreu que els enviessin alguna cosa! I el banquet va ésser a base de bacallà a la biscaïna i llomillo amb mongetes.

—Eseos catalanes! — deia el senyor Valdivia.

Podem assegurar que aquell dia es va perdre l'Estatut. El traspàs de serveis d'Ordre públic, que l'haurien valoritzat a base de pollastre «cocotte», el valoritzaran a base de bacallà.

PREPARANT LES ELECCIONS MUNICIPALS

La Veü en la seva edició de dissabte, inseria amb titulars destacats, un solt en el qual s'afirmava que el senyor Cambó havia sortit cap a Brusselles d'on retornaria al cap de quatre o cinc dies.

Dissabte a la nit els estremen comentaristes del Café de la Rambla, al cap de quatre o cinc hores de madura reflexió i de no menys madurs comentaris, acordaren que el senyor Cambó havia anat a Brusselles per una d'aquestes dues raons.

a) Per dedicar una temporada al cultiu de les típiques cols del país o

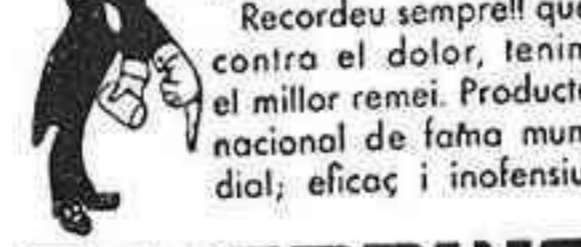
b) Per preparar la marxa cap a Barcelona, fer-se detimir a la frontera, ésser tramés novament

80 ANYS I SENSE XACRES

Ha combatut el seu artrisme, causa de l'arteriosclerosi, amb el CEREBRINO MANDRI que dissol l'àcid úric de la sang combatent així el dolor reuma. Cura els dolors nerviosos, migranyes, neuràlgies (facials, intercostals, lumbago, còlico, etc.), el dolor reumàtic articular (agut i crònic).

● Les senyores saben que CEREBRINO MANDRI les preserva de llurs molèsties. Recordeu sempre que contra el dolor, tenim el millor remei. Producte nacional de fama mundial; eficaç i inofensiu.

CEREBRINO MANDRI

a Brusselles, tornar novament a Barcelona, i guanyar les eleccions municipals, timent com el 12 d'abril de 1931 va fer el senyor Macià.

Ara que en Cambó, per arribar a bon terme, no en tindrà prou amb oferir una caseta i un hortet, com el seu il·lustre predecessor. Almenys, almenys, haurà de prometre un gratacels i un jardí.

LA MASCOTA NEGRE

Aquesta riquesa de mitjans d'expressió contrasta amb la misèria fisiològica de l'Esquerra, el partit que al cap de dos anys i escàs de constituït, no ha pogut encara organitzar una cotització normal entre els seus militants i que en vigílies d'eleccions va trobar-se amb la caixa del partit gairebé buida.

El senyor Coromines parlant amb els periodistes els deia això mateix:

—Per organització, la nostra, que tot i trobar-nos la vigília de les eleccions amb que no teníem diners amb els quals pagar el dinar dels interventors, vàrem fer unes eleccions impecables d'organització. Doneu-me a mi els cinc milions que li han costat a la Lliga, i veureu el que són unes eleccions a la moderna!

Que li donem cinc milions! Donar o deixar? Perquè si és donar, passi, encara que no els tenim; però el que és deixar-los-hi...

TRABALIANICA

Divendres a l'Audiència, quan la Junta del Cens anava a donar els

resultats definitius de Barcelona-Circumscripció, el senyor Trias de Bes que es trobava costat per costat del senyor Josep A. (Ah!) Trabal, va tocar-lo lleugerament del braç i va dir-li:

—Si volguessiu apuntar-vos un èxit, no tindreu més que protestar contra l'acord de descomptar al vostre company Calvet, els vots que va obtenir a Argenton.

Com que si en Calvet tenia menys vots ell passava endavant de la llista, el senyor Josep A. (Ah!) Trabal no s'hi pensà gens: —Demano la paraula!—va fer ràpid el senyor Trabal. I protestà d'acord amb el que acabaven de dir-li.

—Que es llegeixi l'article 7, paràgraf tercer, de la llei electoral! —digué, mig adormiscat, el senyor Anguera.

En efecte. L'esmentat article estaueix que s'han de descomptar els vots obtinguts allà on s'ha exercit comandament, i el senyor Calvet era l'alcalde d'Argenton.

—Davant d'això, em dono per satisfet — gairebé no va dir el senyor Trabal.

Ara que d'acord amb això i amb el precedent anterior, La Lliga pretengué descomptar del senyor Velilla els vots que va tenir al districte IV, del qual encara és tinent d'alcalde.

Més amics que mai!

L'ENVIAT DE LA MARE DE DEU DE MONTSERRAT I EL TIGRE

Davant de la proximitat de les eleccions municipals la Lliga cerca aliances. Darrerament ha fet gestions més o menys subterrànies amb els carlins. L'esquer que ha emprat per atraure's les simpaties dels elements eclesiàstics, ha estat la lúgubre figura del senyor Valls i Taberner.

—Valls i Taberner faria un gran paper, com alcalde de Barcelona! — diuen els lligaires. I els lligaires, Fugaxot i Demare somriuven amb complaença.

Ara, que quan les gestions es fan prop dels elements d'Acció Catalana, hom troba que els bigotis d'Albert Bastardes són d'allò més fogònics, i fins i tot que l'ex-alcalde de Barcelona té una certa semblança amb Clemenceau.

Donat l'estat actual de les finances municipals, els il·lustres amics de La Veü estimen que un Tigre no aniria pas massa malament per ésser el substitut dels messieurs Topaze.

PRIMUM EST VIVERE

Per la seva banda, l'Esquerra no s'està de dir que ella té en cariera tres probables candidats a l'alcaldia de Barcelona i dona els noms dels senyors Pi i Sunyer, Companys i Sunyol i Ciutadania.

I com que les vinentes eleccions seran una lluita acarnissada entre dretes i esquerres, ja s'han iniciat unes gestions prop del grup de L'Opinió. I tan insignificant com el trobaven!

EL TUSSO NEGRE per al Sr. J. M. Espanya

Difícil és avui, entre l'abundància de sollicitants, escollir-ne un de la nostra Orde del Tussó Negre, guasadó màxim de la nostra terra que reuneixi més mèrits que els altres per a ostentar-lo.

Cal anar amb lupa i amb comptafils per no fer una injustícia, i nosaltres hi hem anat, i amb aquests aparells de precisió a la mà no podem pas per menys de conferir-lo a l'excellentíssim senyor Josep Maria Espanya, assessor jurídic del Govern General de Catalunya, del Comissari d'Ordre Públic de la Generalitat i del senyor Joan Selves i Carner. Ell, baixat de la Vall d'Aran, on, desmentint la dita, semblava que no hi fos, perquè era la Vall d'Aran que es trobava a la seva butxaca, ingressava a la Lliga i n'era prohom estimat i apreciat. Presentant el que en un temps no massa ni massa poc llunyà havia d'ésser, s'assessorava a ell mateix i es passava a la dictadura quan la dictadura venia, i es feia amic de i es feia retratar amb els generals Barre i Martínez Anido.

Però, futur assessor jurídic, tornava a assessorar-se novament el 14 d'abril i, al cap de poc, entrava a l'Esquerra, on havia de prestar encara més bons serveis que en altres llocs.

Home d'ambicions ben posades, conscient del seu valer, hauria acceptat el càrrec de Comissari d'Ordre Públic, fiat en la ciència adquirida al costat del general Martínez Anido, però sabé renunciar el càrrec que no li havien donat quan va saber que no l'hi donarien.

Però, conscient de la seva utilitat, es féu amic del que va creure que seria nomenat en comptes d'ell, i ho encertà. I com a recompensa a tanta precisió fou nomenat assessor jurídic del Comissari en el Govern General de Catalunya.

Assessor jurídic és un càrrec destinat, per a un home vulgar, a assessorar jurídicament; però els homes amb personalitat pròpia s'imposen als càrrecs, i com que ell, pels mestres que havia tingut, tenia pasta de Comissari i de Governador, si no obtingué el càrrec es prengué el comandament.

I és amb aquest que, amb la seva delicadesa, porta la vaga de tramvies, de la qual és responsable el Governador, per, si pot substituir-lo, portar-la com a ell li sembla i obtenir l'èxit que ell es pensa i que ara dorm.

I mentrestant, amb bons records de la Lliga li ha fet un favor electoral i, per tant, ell s'ha fet un mèrit per quan la Lliga torni a manar, seguir manant ell.

No li oferim el Tussó Negre. Ell, de la mateixa manera que s'ha pres l'autoritat, se'l prendrà. Però aquest, per dret propi.

Restaurant Sol y Sombra
CUBERTN A 3 Pts.
OBERT DIA I NIT
CARR. NOU DE LA RAMBLA (AVANS CONDE ASALTO) 12-17

ARQUES SOLER
INCOMBUSTIBLES E IMPERFORABLES AMB EL SOPLET
ALDAMA 315 BARCELONA T 31853
MADRID CABALLERO DE GRACIA 719 T 16119

EL SASTRE DE LA JOVENTUT
SANITJAS
BARCELONA BAIX ST. PERE, 50
TELÉFON 25658

EL TIBET A LES FONDSCONES

La pobra senyora Maria Fernanda Ladrón de Guevara sempre es troba embolicada en tragèdies esgarrioses, i té la desgracia d'enterrar-s'en. Si això pot servir-li de consol no hi direm res; però trobem que hi han coses que és millor passar-les en la intimitat de la família.

Ara, al Catalunya, aquesta senyora ens ensenya de quina manera es fa aquesta cosa tan lletja d'odiar la gent i el conjunt de les seves trifolgues i les del públic, el titula *Odio*.

Resulta que una vegada que estava a punt de casar-se amb un capità de vaixell, com totes les noies que surten als films espanyols, un bandarra li fa una cosa lletja i ja la tenim pateix que patirà i fent patir el públic amb un noi de vint anys, escridassant el cadàver del pare del noi, empujant el noi disfressat d'usufructuari, amb torxes encenses, sortint els pescadors als sardinals en ple dia i fent del sol lluna quan convé.

En aquest film no sabem ben bé si la senyora Ladrón de Guevara s'ha desempellegat del senyor Rivelles o el senyor Rivelles de la senyora Ladrón de Guevara. De totes maneres, al públic li agrada més l'actuació del senyor Rivelles, que no hi surt.

COLISEUM

GEORGE BANCROFT

en EL RETADOR con WYNNE GIBSON

Es un film PARAMOUNT

Al Kursaal, que és aquell cinema dels èxits que sorprenden als mateixos acomodadors projecten *El Relicario*, sarsuela cinematogràfica del senyor Baños, autor del *Don Juan Tenorio*.

Aquest film ofereix al públic una particularitat extraordinària que, si es generalitza deixarà sense feina els crítics cinematogràfics, i farà les barbes d'or dels corredors d'anuncis. Aquesta particularitat consisteix en prometre l'anunci però amb la condició que no s'ha de parlar del film.

Si nosaltres no fossim El BE NEGRE ens veuríem obligats a respectar la consigna. Però com que es tracta de El BE NEGRE el senyor Baños ha volgut fer una excepció i ens ha pregat tan insistentment que la fèssim, ja que els altres diaris no ho farien, que no ens hi hem pogut negar. El film és ple de tragèdies, però la més gran fou per fer-lo. Aquella cara de tristesa que tenen els actors a Sevilla no és fingida, i quan l'hereina diu que té gana no fa comèdia, com es podria pensar. El que hi ha és que ho fa tan bé, que tothom es pensa que en fa. Amb 2.000 pessetes i un viatge en autobús a Sevilla no es pot fer gaire realisme ni gaire comèdia.

L'argument, no cal dir, és el millor de l'obra. Suposem que hi ha una noia que és feliç perquè el xicot li ha regalat un mantó de Manila i a una seva amiga que és ballarina, un vesit d'ensenyar i mentre estan tots tan contents, s'escapa un presidiari que ningú no ho diria de tan ben pentinat i el soldat que fa la guàrdia engega un tret per avisar i, perquè no sigui dit, abans de deixar-lo tranquil li maten el company de fugida.

Es clar, el presidiari pretenia la noia i va a trobar-la un cop s'ha

canviar de roba, però ella no l'estima, l'engega, i ell diu que es venjarà. Aleshores ella ha d'explicar al seu xicot, és a dir al públic, què és tot aquell galimaties i li ho explica amb un altre galimaties. El presidiari era a presidi perquè per evitar que un se'nfora que s'havia ficat a la cambra d'ella li fes mal, s'hi va ballar i el se'nfora, volent-lo matar es va matar ell mateix. Resulta, que l'actor, que és de sarsuela, va haver d'anar a cantar a presidi després d'haver cantat tot fent de pastor i declarant-se a la noia que, donant-li carbasses li diu entre altres coses que

*El querer de verdat
Es sentir el gran poder
Que nos hace obligar
A callar o a obedecer.*

Tornem a saltar en terra i resulta que a Sevilla hi ha les fires de Setmana Santa i veiem una mica de processó i la protagonista canta una *saeta* (ah! també hem vist ballar la ballarina i altres especialment contractats, i cante jondo, etc., etc.). I després veiem una corrida perquè sembla que el protagonista és torero com són tots els sevillans. I com que el presidiari l'havia desafiat, el toro el fereix. Aleshores agafen el presidiari i el lliguen amb una corda; però un seu amic que és aquell ninot del ventríloc Sanz que es diu Rafael Arcos, talla les cordes i el presidiari es torna a escapar. Naturalment, les autoritats ja s'ho deixen córrer, el torero es guareix perquè portava el Relicario amb uns cabells de la protagonista, i es casen i se'n van als Niagara Falls del Monestir de Piedra mentre el presidiari, tot cantant, se'n va per la carretera pensant que de poc no ha de tornar de Sevilla pel mateix mitjà de locomoció.

El film agrada molt, especialment aquell tros de música del cuplet del mestre Padilla que dona nom al film i que no se sent quan el torero cau ferit perquè el seu autor el feu retirar.

Després d'aquests drames esgarriosos bé calia veure alguna cosa seriósament divertida i aquesta ha vingut amb el nom de *Gran Gala Mickey*, un film formidable de Walt Disney que projecten al Fantàsio.

En ell Disney inaugura una nova modalitat amb les caricatures personals. Hi veiem totes les primeres figures del cinema americana movent-se amb els seus gestos tan coneguts i fins les seves conegudes veus, en un homenatge a la rata Mickey.

Es un film que hauria d'ésser anunciat a la porta del cinema amb lletres de neon, i de les més grosses. No us el deixeu pas perdre, que ens enfadarem.

FEMINA

AVUI ESTRENA de la més romàntica aventura portada al llenc

VIAJE DE NOVIOS

amb William Powell i Kay Francis

Viatge d'anada, viatge d'en-somni - 4 setmanes per estimar

Producció WARNER BROS - FIRST NATIONAL

El curiós de *King Kong*, gran film esgarriador i d'intriga, és que esgarria i intriga molt més en la primera part, quan encara no ha sortit cap dels monstres antediluvians de Hollywood que veiem després, que no pas quan aquests monstres apareixen realment.

I és que en cinema, com en poesia, les coses suggerides tenen molta més força que no pas les que el realisme us posa brutalment davant dels nassos.

Ens entretenim amb aquestes elu-

WARNER BROS. FIRST NATIONAL presents

LOS CRIMENES DEL MUSEO

UNA MERAVELLA EN TECNICOLOR

Molt més del que us poguessiu imaginar

AVIAT AL

Urquinaona

LIONEL ATWILL GLENDA FARRELL FAY WRAY

Molt més del que us poguessiu imaginar

UNA MERAVELLA EN TECNICOLOR

AVIAT AL

Urquinaona

LIONEL ATWILL GLENDA FARRELL FAY WRAY

Molt més del que us poguessiu imaginar

UNA MERAVELLA EN TECNICOLOR

AVIAT AL

Urquinaona

LIONEL ATWILL GLENDA FARRELL FAY WRAY

Molt més del que us poguessiu imaginar

UNA MERAVELLA EN TECNICOLOR

AVIAT AL

Urquinaona

LIONEL ATWILL GLENDA FARRELL FAY WRAY

Molt més del que us poguessiu imaginar

UNA MERAVELLA EN TECNICOLOR

AVIAT AL

Urquinaona

LIONEL ATWILL GLENDA FARRELL FAY WRAY

Molt més del que us poguessiu imaginar

UNA MERAVELLA EN TECNICOLOR

AVIAT AL

Urquinaona

LIONEL ATWILL GLENDA FARRELL FAY WRAY

Molt més del que us poguessiu imaginar

UNA MERAVELLA EN TECNICOLOR

AVIAT AL

Urquinaona

LIONEL ATWILL GLENDA FARRELL FAY WRAY

Molt més del que us poguessiu imaginar

UNA MERAVELLA EN TECNICOLOR

AVIAT AL

Urquinaona

LIONEL ATWILL GLENDA FARRELL FAY WRAY

Molt més del que us poguessiu imaginar

UNA MERAVELLA EN TECNICOLOR

AVIAT AL

Urquinaona

LIONEL ATWILL GLENDA FARRELL FAY WRAY

Molt més del que us poguessiu imaginar

UNA MERAVELLA EN TECNICOLOR

AVIAT AL

Urquinaona

LIONEL ATWILL GLENDA FARRELL FAY WRAY

Molt més del que us poguessiu imaginar

UNA MERAVELLA EN TECNICOLOR

AVIAT AL

Urquinaona

LIONEL ATWILL GLENDA FARRELL FAY WRAY

Molt més del que us poguessiu imaginar

UNA MERAVELLA EN TECNICOLOR

AVIAT AL

Urquinaona

LIONEL ATWILL GLENDA FARRELL FAY WRAY

Molt més del que us poguessiu imaginar

UNA MERAVELLA EN TECNICOLOR

AVIAT AL

Urquinaona

LIONEL ATWILL GLENDA FARRELL FAY WRAY

Molt més del que us poguessiu imaginar

UNA MERAVELLA EN TECNICOLOR

AVIAT AL

Urquinaona

LIONEL ATWILL GLENDA FARRELL FAY WRAY

Molt més del que us poguessiu imaginar

UNA MERAVELLA EN TECNICOLOR

AVIAT AL

Urquinaona

LIONEL ATWILL GLENDA FARRELL FAY WRAY

Molt més del que us poguessiu imaginar

UNA MERAVELLA EN TECNICOLOR

AVIAT AL

MOLT IBEE!

El crític Joan Tomàs, que havia desaparegut de la vida ciutadana, ha estat trobat a l'Olympia, d'on fa vuit dies que no n'ha sortit, embadalit amb el programa de circ que hi serveixen al públic.

Val a dir que nosaltres mateixos, sense l'obsessió que sent en Tomàs per tot el que fa olor de Frediani, ens hi hem deixat caure més de quatre vegades perquè la cosa s'ho val. Hi ha un ximpanzé que només es diferencia d'un home en què encara no s'ha declarat mai en vaga.

L'Antonet i Beby, amb una atracció que deu costar un dineral; imaginin-se que hi surt un taxi! (amb el que això es cotitza avui!).

El clou de la festa són els 6 lleons 6 de Violeta d'Argens, que és una Violeta Imperial, i els 6 tigres 6 de Trukba, lleons i tigres, tots 12, 12, que ho fan tot i obeeixen amb una sola mirada. Sembla que si no s'arregla la vaga de transports en comú, la setmana entrant els veurem conduint tramvies pel Passeig de Gràcia.

També al Fèmina donen una cinta curta, un vodevillet que dura uns quinze minuts escassos, el qual, al costat de *Esto es amor*, fa l'efecte de que és original de Shakespeare.

Un amic ens recomana que quan parlem de *Vivamos hoy*, no perdem l'ocasió de fer un xisto sobre la recepta *Vivamos hoy*. El xisto ja està fet, l'amic queda complagut, el doctor Vivanco també, i... ara, entrem en matèria.

Es tracta d'un film llarg, llarg. Com que dura tant, dona temps a que hi passin coses molt bones, altres de mitjanes, altres de dolentes i, fins alguns moments, d'una positiva qualitat.

Obra irregular, per tant, amb alts i baixos i un argument un xic estrany. Hi veiem una dramàtica Joana Crawford sense *toilettes* i sense alegria, i un Gary Cooper tan llarg i tan austere com sempre. Hi veiem, sobretot, un actor — el nom del qual ignorem —, el que fa el paper de germà de la Crawford, que és un artista formidable.

Cinematogràficament, el millor de l'obra és la manera com és donat l'ambient d'un port del Nord de França durant la guerra. La pluja, la boira, el neguit d'uns homes sotjats constantment per la mort, i al fons d'aquesta atmosfera carregada, unes notes de piano que cauen de no se sap quina finestra. Excellent.

En resum, un film singular, que val la pena de no deixar-se perdre.

Gran Teatre del Liceu

Funcions de la Setmana

Dijous, a les nou de la nit:

AIDA

Dissabte, a dos quarts de 10 de la nit:

LA VIDA BREVE

EL AMOR BRUJO

Diumenge, tarda, a les 5:

AIDA

Gran Companyia d'Opera

El jove i distingit funcionari de la Generalitat senyor Millàs ratlleta Raurell, de resultes de l'èxit amb què fou rebuda la seva *Apta per a senyores* quan fou estrenada a Romea, diuen que va prometre solemnement no tornar a escriure més per al teatre.

Home de paraula, el senyor Millàs ratlleta Raurell, des de llavors no hi ha ningú que pugui dir que l'hagi vist fent ni la més petita gestió envers ningú que pugés tenir relació amb cap empresa teatral.

Però una cosa és escriure per al teatre i una altra cosa és «airar» al «Premi Ignasi Iglésies». Així, l'any passat hi va enviar la seva comèdia que ja tenia escrita abans de la seva prometença, nomenada *Nuri*, la qual es veu que no va comoure gens ni mica el cor dels membres del Jurat.

I com que amb temps i palla maduren les nesples, i el senyor Millàs ratlleta Raurell no és pas home que es desanimi amb gaire facilitat, aquest any ens diuen que l'hi ha tornada a enviar, per bé que canviant-li el títol, que ara és el de *Fruita verda*.

Si no li premien, l'any que ve s'hi tornarà a enviar amb un altre títol, és clar. D'aquesta manera, mantindrà la seva paraula de no escriure res més amb després a les taules, i molt serà que un any o altre no faci ensopegar els components del Jurat.

Frontón Novedades

Corts Catalanes, 638

Tots els dies tarda i nit grans partits i quinielas pels asos de la pala

La competició d'aquest any sembla que està establerta durissimament entre el *Capitello* de l'Agustinet i aquesta *Fruita verda* del senyor Millàs.

Precaució

Aquesta setmana no ens fiquem amb Mr. Horen perquè ha declarat solemnement que no ens donarà mai més anuncis, de tan volat com està amb les nostres informacions.

L'intelligent lector comprendrà que procurem recobrar l'estima de l'iracund senyor, ja que dels seus anuncis depèn la vida d'EL BE NEGRE. Un cop recobrada, augmentarem el format i el nombre de pàgines. La virtut té sempre el seu premi.

Les malalties i llur convalsència

Les malalties deixen a la darrera feblesa i anèmia; l'organisme ha emprat per vèncer la malaltia, totes les seves reserves, i el cos roman mancat de defensa. Si no s'ajuda l'organisme amb un reconstituent energic, la convalsència és llarga i penosa; per això recomanem els metges el Fosfo-Glicocola Domènec, el qual produeix una tonificació tan ràpida que és nota abans d'acabar el primer flascó. Venda en farmàcies i Laboratori Domènec; Rda. St. Pau, 71.

Un dinar cinematogràfic

Dissabte passat el senyor Urquiqui, concessionari dels films del senyor Rabinowitx va donar un banquet a can Llibre. Al banquet, és clar, hi havia tots els corredors d'anuncis de Barcelona. Però també hi havia els crítics musicals perquè venia després de la presentació d'un film musical de la Casa Allianz, de Berlín, la marca del senyor Rabinowitx.

Aquest senyor, que abans havia visitat Barcelona perquè diu que vol fer producció ací, feu un discurs per dir que es podien fer bons, molt bons films, «perquè, digué, he visitat l'Orpheu i si allà es poden fer films és que a Barcelona se'n poden fer. Perquè ací, seguí, no teniu tècnics, però teniu esperit.»

Així de l'esperit va deixar satisfets tots els que ho varen sentir.

En aquest banquet, a més dels crítics musicals hi anaren una pila de músics. En arribar al segon plat el mestre Capdevila s'aixecà, digué que l'esperaven i marxà. En ésser al tercer fou el mestre Lamothe. L'únic que va aguantar fou el mestre Barberà, que cridà l'atenció per la seva barba, com el seu nom ja indica.

Entre els comensals hi havia el senyor Damian Molino, candidat derrotat de la *Extrema Izquierda Federal* i crític de *El Diluvio*, però no candidat de *El Diluvio*, que es confessava amb un conegut cinematografista:

—Cuando me presenté ya sabía que perdería; pero esto me per-

A conseqüència de la lectura del *Capitello* han tingut d'ésser auxiliats de mant accident que ha fet perillar seriosament la seva salut, els membres del Jurat senyors Alavedra i Jordana. Els altres no l'han llegit encara.

Tal com anunciàvem la setmana passada, al Romea han donat per acabada, de moment, la temporada de teatre català.

Visca Catalunya! Visca!

I ara, endavant les atxes.

Sembla que la companyia Vila-Davi serà substituïda per una companyia castellana que ens ensenyarà *El divino impaciente*, obra original del *Frente antimarxista*, d'El Debate, de Gil Robles, de Calvo Sotelo i del poeta José María Peman, que és el que la signa.

Mala obra per al Romea. El seu escenari natural seria el del Saló Victòria, que és allà on tenen lloc els mitings de Peña Blanca.

BOXA "Olympia Ring"

DAUFI-MOREJÓN

FERRAND - SAFONT

MATESANZ-MARTIN

en la vetllada d'avui

Sembla que davant els dubtes que es presenten per a la qualificació de les obres presentades al premi, hom ha pensat en si seria més convenient decidir-se segons els mèrits personals de cada autor.

Lavors, la contesa seria més vasta que el que ha estat assenyalat més amunt, ja que si Millàs ratlleta Raurell podia presentar la seva esplèndida fulla de serveis de Puig i Cadafalch ençà i l'Agustinet la seva fervor agueromacianesca de tota la seva vida burocràtica, hom hauria de comptar també amb en Carner Ribalta, tan bé s'ha sapigut portar en el Comitè del Cinema, i alguns altres autors més o menys funcionaritzats que «tiren» al premi.

TEATRE POLIORAMA

Rbla. Estudià, 9 - Tel. 10773

Avui tarda:

CORAZÓN DE MUJER

Nit: L'estrena de A. Cervantes:

MIS UNIVERSO

Dijous, tarda i nit i divendres, tarda: MIS UNIVERSO

Divendres, nit:

HAY QUE SER MODERNOS

Dissabte, estrena de:

MELODIA DE OTOÑO

Companyia d'alta comèdia de Maria Teresa Montoya

Primer actor i director Fernando Porredón

A l'últim troba la formal!

En les passades eleccions a diputats, l'*Extrema Izquierda Federal* no ha comptat per res tot i que el senyor Coll i Trius, el seu cavall blanc, va fer tots els possibles perquè se'n parlés.

Per aconseguir-ho, començà instal·lant l'oficina electoral Central i única, a la planta baixa d'un immoble de la Ronda de Sant Antoni en les habitacions superiors del qual funciona una posada coneguda per can Prim.

Tot i el fracàs electoral, el senyor Coll i Trius volgué visitar el senyor Macià. La seva estada a la Generalitat fou fecunda. Si no hagués estat per l'home de l'*Avions Voisin*, i candidat per l'*Extrema Esquerra* alhora, els periodistes s'haurien cregut de bona fe tot allò de l'harmonia de l'*Esquerra* que va dir-los el senyor Companys.

Per ell s'assabentaren que l'ex-ministre de Marina havia sortit de la Presidència diuen:

—El barret! On és el meu barret! Que me'n vaig i no hi torno jo a aquesta casa!

Fou la manera com el senyor Coll i Trius aconseguí sortir als diaris de franc. I al BE!

Mercat d'ocasions

Compra - Venda - Canvi de mobles i tota classe d'objectes

TOT D'OCASIÓ

Corts, 414 - Telèfon 30422

El senyor Solà, aquell que ens va escriure que ell no era un senyor Solà del qual parlàvem, i que és el gerent de la Meyler Films, ara té anunciat per estrenar *El rápido de Roma* i el senyor Vicente per a distribuir la publicitat.

Com que a Espanya han triomfat les dretes, el senyor Solà es vol posar bé amb els que ens han de derogar l'Estatut, ha ordenat al seu esclau — que diria la *Sob* — que digués als corredors dels diaris catalans que la premsa catalana era una porqueria i que no en veuria ni cinc. No sabem pas, dels dos Solàs, quin preferirem, cas d'haver d'escollir.

Un que ja es prepara

Tenint el ventre net resta l'home satisfet; com és llépol i gormand

El sucre de maduixes és sempre el seu purgant.

Will Rogers

Economia...

i qualitat immillorables obtindreu servint-vos per a les vostres ulleres i cristalls de

Òptica Sellés

Carrer de Fontanella, 4

FOTOGRAFIA - RELLOTGERIA PLOMES ESTILOGRÀFIQUES

Un que ja es prepara

Tenint el ventre net resta l'home satisfet; com és llépol i gormand

El sucre de maduixes és sempre el seu purgant.

Està vist que no podem passar sense arruga!

Metro-Columbia-Mayer

JOAN RAWFORD

GARY COOPER

VIVAMOS HOY

Urquinaona

EXIT!

EXIT!

EXIT!

Està vist que no podem passar sense arruga!

